

[Voigt.]

ligt folkeparti har foreslået af § 71, at rimelig, for bestemmelsen om, at staten kan frasige sig arveretten, giver jeg ærlig talt ikke ret meget for. Jeg synes, det lyder fornuftigt, som man her foreslår det, at det pålægges staten. Vi vil se, hvad udvalgsarbejdet bringer, men umiddelbart kan jeg sige, at vi er positivt indstillet over for lovforslaget.

Mette Madsen (V):

Dette lovforslag fra kristeligt folkeparti om stedbørns arveret kan ved første øjekast synes varmt og familievenligt, men ved nærmere eftertanke må jeg sige, at sympatien blegner noget. Der er i bemærkningerne mange ord om stedbørns ringe arvemæssige stilling, om uretfærdighed og om hul i loven, men for hvert argument rinder der læseren et andet i tankerne.

Der står f. eks., at selv om formuen formelt kommer til at tilhøre stedmoderen:

»... er det jo nemlig i *realiteten fædre-arv*, som staten her inddrager.«

Dertil må jeg sige, at det kunne da også være arveladerens egne, medbragte penge.

Senere står der, at:

»... praksis ikke er i overensstemmelse med lovgiverens hensigt...«

Ja men hensigten er givetvis her at beskytte arveladerens dispositionsret, som venstre vil være meget betænkelig ved at fjerne.

Endvidere opstilles et eksempel. Det vil jeg også gerne gøre, og jeg beder forslagsstillerne følge med i bemærkningerne.

En uformuende mand (M) indgår for første gang ægteskab. I ægteskabet er der en søn, der er bosat i Australien, samt en datter. Senere dør Ms hustru. Derpå indgår M sit andet ægteskab med en meget velhavende dame, og efter nogle års ægteskab dør så M. Sønnen er stadig i Australien, har aldrig set sin stedmoder, datteren har været stærkt imod faderens andet ægteskab og har ved enhver lejlighed været meget ubehagelig over for stedmoderen.

Mener kristeligt folkeparti virkelig, at denne hustru nr. to så skulle være tvunget til at efterlade sin formue til stedbørnene?

Man kunne også forestille sig, at den pågældende dame to gange havde været gift med en mand med børn og så havde to hold stedbørn. Hun kunne måske have arvet noget efter den ene ægtefælle og intet efter den anden. Hvordan vil man så stille disse to hold stedbørn indbyrdes?

Sådan kan der opstilles mange eksempler; der findes andre familie billeder end det, forslagsstillerne fremmaner.

I bemærkningerne drager forslagsstillerne endvidere følgende sammenligning med arveafgiftsreglerne:

»Det stemmer dårligt med denne afgiftsmæssige ligestilling, der må tages som et udtryk for, at lovgiveren har betragtet stedbørn som havende et lige så nært forhold til en arvelader som dennes egne børn og adoptivbørn...«

Dertil vil jeg sige, at det da klart har været lovgivers hensigt, at hvis forholdet mellem arvelader og stedbørn har været så varmt og nært, at der er skrevet testamente til fordel for stedbørnene, skal disse afgiftsmæssigt ligestilles med børn og adoptivbørn. Der er ikke tale om nogen modsætning her.

Der tales meget om »hul i loven«, men er det nu så stort? For det første kan det lukkes med et testamente, hvis arveladeren ønsker det, og jeg vil i den forbindelse gøre opmærksom på, at man ikke kan se bort fra, at et manglende testamente netop kan være udtryk for, at arveladeren ikke har ønsket, at stedbørnene skulle have, hvad man efterlod sig. For det andet kan staten afstå arven, hvis det kan fremføres, at forholdet har været nært og varmt.

Jeg kunne have ønsket, at det af bemærkningerne var fremgået, om dette lovforslag var udsprunget af en lang række tilfælde, hvor staten havde nægtet at afstå arv, tilfælde, hvor der netop havde været et godt familieforhold. Det er jo noget, vi kan få opklaret i udvalget. Skulle det være tilfældet, er vi i venstre naturligvis indstillet på at drøfte, hvorledes dette kan rettes.

Annelise Gottfredsen (KF):

Det lovforslag, vi her har til behandling, har taget stilling til problemet stedbørn kontra staten. Der kan være meget rigtigt i, at den familiemæssige tilknytning, der kan være mellem længstlevende og førstafdødes særbørn, må tælle stærkere end statens krav, såfremt længstlevende afgår ved døden uden at have skrevet testamente og uden at efterlade arvinger efter loven.

Den fortrinsstilling, staten har til at overtage formuen efter førstafdøde, kan naturligvis ved testamente overføres til andre, og dette vil da også i mange tilfælde være sket i form af såkaldte gensidige testamente, hvor ægtefællerne